

[Boertmann.]

spiral uden ende, der vil medføre, at huslejerne bliver inflationsregulerede, og det indebærer igen på længere sigt et milliardtilskud til private lommer.

Knud Damgaard (S):

Jeg må næsten henvise den sidste ørede taler til at læse partiets boligeksperts bog om disse forhold. Det vil vise, at taleren ikke har ret i sine betragtninger, hvis hr. Wilhjelm bemærkninger og betragtninger er partiets grundlag.

I øvrigt vil jeg kun sige til hr. Kaj Hansen, når der nu tales om det frie boligmarked, der her er opnået, at alle, som har fulgt denne debat — jeg tror også, det gælder offentligheden — vil vide, at dette boligforlig næppe helt kan tages til indtægt hverken for den ene eller den anden gruppe i denne sag. Vi har nok netop ramt den balance, som folketingets sammensætning måtte give anledning til, og som ud fra de givne forudsætninger forekommer at være rigtig.

Når der nu nævnes, at vi på kapitalafkastområdet skulle have gjort noget, der betød, at man kunne få spekulationsrenter i kapitalafkast, så synes jeg nok, det er rimeligt at fastslå, at man starter med 6½-7 pct., hvilket turde være et overmåde lavt ansat renteafkast, og hvis man til de højere afkast lægger de forpligtelser, der i samme lovgivning er lagt på grundejerne med hensyn til forbedringer, ja, så er vi også i den henseende havnet på et fornuftigt grundlag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 109 stemmer mod 41; 5 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om begravelse og ligbrænding.

(Lovforslag nr. 84. Fremsat 27/2 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Dorte Bennedsen (S):

Da jeg ved regeringsskiftet i 1971 tiltrådte som kirkeminister, fik jeg af et erfarerent daværende medlem af det høje ting det velmente råd at fare med lempe i den kirkelige lovgivning, for — som han sagde — nu har J. C. Christensens kirkelove fungeret så godt i halvtredsindstyve år, og de kan såmænd nok holde mange år endnu.

Af det foreliggende lovforslag fremgår det, at den nuværende kirkeminister har udvist en langt større dristighed end at røre ved J. C. Christensens lovgivning fra 1920erne. Han har nemlig dristet sig til at ophæve endog Christian den Femtes forordning af 1682 og har så begivet sig op gennem århundrederne og rensset ud i forordninger, kancelliplakater m. m. Sagt med andre ord: det foreliggende forslag til lov om begravelse og ligbrænding repræsenterer en forenkling, en ajourføring og en modernisering, som man kun kan hilse med glæde.

Ikke alene har man fjernet forældede og uhensigtsmæssige bestemmelser, men der er sket fornuftige og positive udvidelser i forhold til nugældende lov. I den forbindelse vil jeg gerne specielt pege på § 11, stk. 3, hvor adgangen til at benytte folkekirkens kirkegårde og kapeller er udvidet til at omfatte alle her i landet eksisterende trossamfund, anerkendte som ikke-ankendte, kristne som ikke-kristne, ligesom man har opgivet bestemmelsen om, at ikke-folkekirkelige begravelser skal foregå efter et anerkendt ritual.

Endvidere vil jeg gerne complimentere ministeren for, at han har undladt at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvem der kan eller skal fremsætte begæring om begravelse. Jeg er ganske klar over, at en sådan manglende bestemmelse i enkelte særlige tilfælde kan skabe problemer, men jeg finder, det er rigtigt, at den, som føler sig knyttet til den afdøde, uanset om de juridiske formaliteter er i orden, også kan få adgang til at sørge for begravelsen.

Til enkelte af lovforslagets paragraffer ser jeg gerne ministerens uddybende kommentarer, enten her eller måske snarere under udvalgsarbejdet. Det drejer sig bl. a. om § 2, stk. 2, hvori der gives ministeren en bemyndigelse til under særlige omstændigheder at tillade gravsætning uden for de godkendte begravelsespladser. Jeg er på det rene med,

[Dorte Bennedsen.]

at en sådan bestemmelse næppe helt kan undværes, men jeg er af den opfattelse, at sådanne dispensationer bør indskrænkes til et absolut minimum. Bemærkningerne til forslaget henviser i dette spørgsmål til betænkningens side 29, og ved lejlighed hører jeg gerne ministerens fortolkning af dette punkt i betænkningen, idet jeg personlig gerne ser, at fortolkningen bliver så snæver, at dispensation rent faktisk kun kommer til at omfatte de kongelige kapeller ved Roskilde domkirke.

Endelig mener jeg, at det må være af interesse for udvalget at drøfte med ministeren § 4 om de nærmere regler for begravelse og ligbrænding.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne tilsige forslaget en velvillig behandling.

John Haaber (V):

Dette lovforslag tager sigte på, at begravelsesloven af 1907 og ligbrændingsloven af 1950 afløses af en fælles lov om begravelse og ligbrænding. Når denne revision er betimelig, skyldes det, at enkelte bestemmelser i de to nævnte love længe har trængt til en revision. Det drejer sig for det første om begravelseslovens § 2, hvorefter der kan foretages borgerlig begravelse af folkekirkens medlemmer, når afdøde i testamenteform har afgivet erklæring herom. Dels må det vel siges, at kravet har været for strengt, dels er det efterhånden blevet anerkendt, at afdødes ønske om borgerlig begravelse også kan godtgøres på anden måde.

Det drejer sig for det andet om ligbrændingslovens § 5, hvorefter det ikke kan pålægges folkekirkens præster at medvirke ved begravelser, hvor ligbrænding finder sted. Denne paragraf har skabt en uklarhed, idet nogle har opfattet begravelseslovens regler om borgerlig begravelse som kun gældende for kistebegravelser og dermed draget den slutning, at de efterladte ved ligbrænding frit kunne træffe bestemmelse med hensyn til, om begravelse skulle ske med eller uden medvirken af en præst. Denne usikkerhed har medført, at der undertiden er foretaget borgerlig begravelse af folkekirkemedlemmer, uden at det var godtgjort, at afdøde havde fremsat ønske herom.

Det drejer sig for det tredje om et ønske

fra justitsministeriet om, at den i ligbrændingslovens § 3, stk. 2, nævnte kontrol bliver overført fra politiet til krematoriebestyrelserne. En kommission har afgivet en betænkning, hvoraf det fremgår, at udvalget enstemmigt går ind for, at bestemmelserne i de nævnte love ændres, dels på de nævnte områder, dels på en række andre punkter, samt at lovgivningen vedrørende begravelse og ligbrænding samles i én lov.

Det er venstres opfattelse, at vi bør tilstræbe en forenkling af lovgivningen, og det kan vi tilslutte os, men vi må gøre nogle bemærkninger om det sigte, disse ændringer kan få.

Det må være hensigten med den nye lovgivning på dette område, hvor de efterladte oftest vil være psykisk ude af balance, at der gælder regler, som skaber de færrest mulige komplikationer, og som heller ikke giver udenforstående mulighed for at gennemføre beslutninger, som de efterladte under andre omstændigheder ikke ville træffe, eller som ikke er i overensstemmelse med afdødes ønske.

Det er derfor afgørende, at det først og fremmest er afdødes ønsker, der skal være bestemmende for, om liget skal brændes eller kistebe graves, ligesom det også må være afdødes ønske med hensyn til gejstlig medvirken, der er enebestemmende. Et medlemskab af en ligbrændingsforening eller en forening, der har dette på sit program, er naturligvis et udtryk for afdødes ønske, medmindre de efterladte klart kan give til kende, at vedkommende havde en anden opfattelse. Et medlemskab af folkekirken må som hovedregel være et udtryk for afdødes ønske om gejstlig medvirken, medmindre de efterladte klart kan godtgøre, at afdøde i den henseende havde et andet ønske.

Med hensyn til begravelsesmyndigheden bør man nok i udvalget se nærmere på, om der bør foretages en deling af begravelsesmyndigheden, alt eftersom brænding eller kistebegravelse skal finde sted, når bortses fra de særlige ordninger, der findes i en række større byer.

Det er venstres opfattelse, at der gennem den foreslåede paragraf åbnes en mulighed for, at folkekirken skubbes ud af sit leje i befolkningen, ud af den ganske naturlige placering, som folkekirken må have med de medlemmer, den har. Vi vil meget gerne i

[John Haaber.]

udvalget sammen med ministeren, biskopper og andre drøfte dette spørgsmål. Vi finder, at sigtet med disse bestemmelser er forkert.

Vi finder ikke, at det er uacceptabelt, at skifteretten indsættes med beføjelser til at træffe endelig afgørelse i tilfælde, hvor der er opstået uenighed mellem de efterladte om f. eks. begravelsessted, jordfæstelse og den slags.

Bestemmelser, der giver medlemmer af andre trossamfund, anerkendte trossamfund som ikke-ankendte, kristne som ikke-kristne, tilladelse til begravelse på folkekirkens kirkegårde, kan i princippet tiltrædes, men reglerne for begravelseshandlingernes forløb må, når det gælder andre trossamfund og borgerlig begravelse, finde en sådan udformning, at det ikke strider mod sømmelighed og orden.

Man bør i udvalget nærmere drøfte, om forbudet mod foretagelse af jordpåkastelse ved borgerlig begravelse bør ophæves.

Det vil være ønskeligt, om der i forbindelse med denne lovgivning kunne finde en forenkling sted af de administrative forhold i forbindelse med dødsfald og begravelser. Dog bør vi være opmærksom på forholdene vedrørende udformning af dødsattesterne. Når vi gerne vil have en forenkling af disse administrative forhold, så skal det være dels til fordel for begravelsesmyndigheden, men da også — og i særdeleshed — til fordel for de efterladte.

Det er en god ting, at den ældre lovs stilningtagen til i dag forældet problematik er udeladt. Det gælder sådant som præsters medvirken ved jordpåkastelse, hvor ligbrænding finder sted, og den slags.

I det alt væsentlige kan venstre altså tiltræde dette forslag og vil under hensyn til de fremførte bemærkninger gå ind i udvalgsarbejdet.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiet kan stort set gå ind for forslaget. Det er en forenkling, og der ligger i det hele taget mange gode ting i dette forslag. Der står bl. a. i bemærkningerne til forslaget, at den foreslåede nyordning vil medføre, at politiet og i mange tilfælde også præsterne fritages for det administrative arbejde, der nu påhviler dem i forbindelse

med begravelse og ligbrænding. Det hilser vi med tilfredshed.

Nu er kirkeministeren begyndt at grave ned og finde love frem fra 1805 og 1811 og 1874, der bliver ophævet. Man kunne måske komme med et lille hjertesuk. Hvis alle andre ministerier ville begynde at grave, så tror jeg også, der var mange love dér, der kunne ophæves.

Skal man kritisere, og det skal man vel også, så kan man sige, at der er en del bemyndigelser. I bemærkningerne til lovforslaget står der: „I øvrigt skal kirkeministeren ifølge udkastet være bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om begravelse og ligbrænding.“

Vi er altså ikke så forfærdelig meget for at give alle de bemyndigelser, men det er en biting.

I § 8 står der, at man skal efterkomme ønsker, som afdøde har fremsat „efter sit fyldte 15. år“. Her kunne man måske nok sætte et spørgsmålstegn ved aldersgrænsen. Vi har jo en myndighedsalder noget højere, men på den anden side, når en borger er 15 år, har han eller hun vel også haft mulighed for at tage stilling til spørgsmålet, så det må vi vel også hilse som et fremskridt.

Vi vil i hvert fald se meget velvilligt på dette lovforslag i udvalget.

Gunner Baunsgaard (RV):

Selv om begravelse og ligbrænding ikke er et område, hvor der kan ske de store ændringer, så sker der alligevel så store ændringer i samfundet, at der bør laves en ny lovgivning for området. Den borgerlige begravelse skal drøftes ud fra bestemmelserne om afløsning af testamentsbestemmelser om, hvem der skal foretage begravelsen, og i samme forbindelse skal vi drøfte, om der skal være forskel på kistebegravelse og urnebegravelse.

Bestemmelserne om politiets afgivelse af kontrollen med ligbrænding til krematoriebestyrelserne skal drøftes, og i forbindelse hermed vil jeg også gerne i udvalget have oplyst, hvad der forstås ved „anden sømmelig måde“ vedrørende askens anbringelse efter ligbrænding. Man kan jo sige med hensyn til kontrollen, at en aktuel sag har medvirket til, at der nok må bores lidt i, hvilke kontrolbestemmelser der skal være.

[Gunner Baunsgaard.]

Vi kan tilslutte os, at skal der laves love, så skal de være enkle og praktiske, og de skal være sådan, at de er letfattede, og det skulle også denne lov, der omfatter både ligbrænding og begravelse, gerne ved den endelige vedtagelse ende med at blive.

Lovforslaget indeholder også bestemmelser om begravelsesmyndighedens placering og om dens afgørelse, hvis der skulle opstå tvivlstilfælde af den ene eller den anden art. Det må anses for rigtigt, at skifteretten her kan komme ind i billedet ved tvistighed om valg af gravsted.

Selvfølgelig skal præsternes forhold til begravelsen drøftes, såvel hvor det drejer sig om kistebegravelse, som hvor det drejer sig om urnebegravelse, og begravelseshandlingen skal også drøftes, men selvfølgelig kun i et rimeligt omfang.

Jeg synes, det er meget liberale bestemmelser, der er optaget vedrørende medlemmer uden for folkekirken, men selvfølgelig skal der da være sømmelighed og orden omkring de afdødes begravelsespladser.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser om anlæg af kirkegårde og begravelsespladser.

Vi kan fra det radikale venstre anbefale lovforslaget, og vi går gerne ind i et udvalgsarbejde.

Burgdorf (KF):

Der er ikke meget her i tilværelsen, som er sikkert. Det er livet heller ikke, tværtimod, men det er bombesikkert, at vi alle sammen engang må se døden. Det har til alle tider og i alle folkeslag været et problem, hvordan man bisætter afdøde medborgere på mest hensigtsmæssig måde. Det har verden over været praktiseret på forskellig vis, men her i Danmark har man som bekendt kun 2 måder: begravelse og ligbrænding.

Dette forslag til revision af begravelsesloven af 1907 synes at være både påkrævet og naturligt, ligesom en samordning af lovene om ligbrænding og begravelse må være på sin plads. Jeg skal ikke gå ind på enkelthederne i dette lovforslag. Der er sikkert en hel del spørgsmål, og venstres ordfører var inde på en del af de ting, som jeg også gerne vil være med til at se på netop for at sikre,

at folkekirkenes stilling ikke bliver forringet, men jeg tror, det er ting, vi må se på i udvalget.

Jeg må konstatere som en vældig positiv ting ved dette lovforslag, at der sker en forenkling af administrationen på disse områder; det er i sig selv meget prisværdigt.

Endelig vil jeg nævne den lille diskrete bemærkning i ministerens fremsættelse, „at lovforslagets gennemførelse ikke vil medføre udgifter for statskassen“. Det ville være rart, om denne tilføjelse kunne følge langt flere lovforslag her i tinget.

Med disse ord kan jeg tilsige lovforslaget en velvillig behandling.

Morten Lange (SF):

Jeg elsker § 1. Den skal stå som model for lovparagraffer. Den er præcis og sikker, og den er der formodentlig ikke stor grund til at strides om.

Ligesom den er en forenkling af tilværelsen, så indebærer lovforslaget også nok på mange punkter en forenkling. Jeg tror nok, der er grund til at se på nogle af lovforslagets principper i udvalget, for de er måske ikke helt så forenklede, som man kunne have ønsket sig. Der er stadig væk en vis uensartethed i spørgsmålet om ligbrænding og begravelse, som medfører forskellige administrative procedurer. Det er også et spørgsmål, om vi ikke i hvert fald i udvalget skulle overveje, om en total udskillelse af begravelsesvæsenet fra det kirkelige område ville være en rationel ting. Det findes jo nogle steder, og der er hjemmel til det i loven, og man kunne måske sige, at den slags kunne man så gennemføre, efterhånden som behov og ønske opstod, men set fra mange synspunkter ville det nok være en rationel ordning.

Der er naturligvis nogle punkter i lovforslaget, som tager stilling til nogle af disse meget bekymrende sager, som angår slagsmål om liget. Man kan sige, at det er vel nok et af de tristeste skuespil, man kan forestille sig, og den, det bliver opført til ære for, vil aldrig være i stand til at nyde det af gode grunde, så det er nok i mindre grad til ære for den afdøde, end det er til ære for de efterladte, at man spiller disse ikke alt for rare spil. Jeg synes, at lovforslaget, hvad det angår, angiver en lempelig procedure, og

[Morten Lange.]

hvis den kan virke neddæmpende i al almindelighed på den slags stridigheder, så er det kun godt.

Jeg indser klart, at dette lovforslag sikrer et stort flertal af dem, jeg vil kalde „de neutrale lig“, til folkekirkens præsters bistand. Jeg tror ikke, der er ret mange mennesker i dette land, der har ret meget imod det. Jeg tror, det er almindeligt anerkendt, at i den slags bekymrende situationer kan hjælp og støtte fra nogle, som er vant til at være stillet over for en sådan situation, såmænd være rimelig og nyttig og vil næppe blive taget som noget stort indlæg for en trosretning eller noget andet. Men jeg lægger altså blot her vægt på, at den store neutralistiske masse, som udgør en stor del af den danske folkekirkens medlemskreds, ja, for dem er der altså truffet beslutning, medmindre de husker at skrive en linje om noget andet. Jeg synes ikke, der er grund til den store tvistighed på dette spørgsmål, for det tror jeg altså ikke der er baggrund for i befolkningen. Men det skal dog nævnes her, at sådan er bestemmelserne formuleret.

Jeg tror godt, der kan være anledning til i udvalget at se på en hel del af de bestemmelser, man er nået frem til her, for nok er de fleste af dem fremskridt, men man kunne måske nok komme videre, end man er gået her. Men i hovedsagen vil jeg da anerkende lovfremskridtene, som de ligger.

Jeg skulle dog måske trods alt komme med en enkelt subjektiv bemærkning til afslutning. Når loven giver kirkelige myndigheder så kraftig en indflydelse i denne epoke af livet, så kræver det nok et tilsvarende mådehold med hensyn til, hvorledes man benytter denne myndighed, man hermed har fået. Nu er jeg ikke sådan, at jeg ligefrem går til begravelse af lyst — det er det vel de færreste der gør — og det er ikke et af de steder, hvor jeg har det store erfaringsområde, men jeg må indrømme, jeg blev lidt overrasket, engang jeg kom til sådan en begravelse af en af mine udmærkede venner, og den stedlige præst forklarede, at dette var skam ikke nogen mindefest for den afdøde, dette var en gudstjeneste, så nu havde vi værsø at indrette os efter det. Jeg tror, at præsten var i sin gode ret. Jeg tror ikke, han overskred nogen lovgivning. Men man kunne måske sige det på den måde, at hvis

de danske præster — som de fleste nok gør — vil forstå, hvad det er for en myndighed, der er dem tillagt i denne lov, så vil de også nok i lidt højere grad, end det måske hænder en gang imellem, dæmpe ned og ikke, om man så må sige, benytte sig af lejligheden til at give de fremmødte menighedsmedlemmer og andre en opsang. Dette er såmænd ikke nødvendigt, det er såmænd heller ikke ventet, det er ikke det, man er kommet for. Man er kommet for at ære den afdøde, og om det skal ske i Guds navn i større eller mindre grad, det må præsten selvfølgelig dosere. Det er det, der er hovedsigtet, og det tror jeg også langt de fleste af de danske præster er enige med mig i. Derfor er deres bistand velset, også langt uden for de egentlige troendes rækker.

Honoré (KrF):

Det fremsatte lovforslag et et vigtigt skridt henimod en revision af en lovgivning, der hviler på et meget gammelt lovgrundlag, herunder en forordning fra 1682. Det virker umiddelbart rationelt at samle alle bestemmelser om begravelse og ligbrænding i én lov, og vi er også positive over for, at der bliver en lettere adgang til ligbrænding, og at der finder en liberalisering sted over for medlemmer af andre trossamfund, sådan at deres begravelsesritual ikke skal godkendes af kirkeministeriet. Hvis det ikke forringer sikkerheden, kan vi ikke have noget imod, at man aflaster politiet.

Men selvfølgelig rejser et sådant lovforslag også en del spørgsmål. Et nok temmelig uvæsentligt spørgsmål er den indskrænkning i præsternes frihed, der finder sted derved, at de ikke kan nægte at medvirke til en ligbrænding. Men alligevel stiller jeg spørgsmålet: hvis der hos nogle få præster i folkekirken skulle være teologisk begrundede samvittighedsproblemer ved at medvirke til bisættelse, er det så i grunden nødvendigt, at man indskrænker præstefriheden her? Så vidt jeg ved, rejser den ikke større problemer.

Så er der det med adgangen til at gå til skifteretten; vil det ikke kunne udsætte begravelseshandlingen i for lang tid, og er det ikke at tillægge skifteretten en for stor betydelse?

Et stort spørgsmål er jo hele problematikken omkring begravelsesmyndigheden i ka-

[Honoré.]

pitel 2, hvor man vil indføre en særlig begravelsesmyndighed. Der vil jeg minde om, at Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer for et års tid siden, nemlig den 18. februar 1974, i en udtalelse om kirkeministeriets betænkning udtrykte alvorlige betænkeligheder ved forslaget om en særlig begravelsesmyndighed, idet man anførte, at i byerne kunne det måske gå sådan, at aftaler om begravelse i mange tilfælde blev en sag mellem begravelsesmyndighed og bedemandsforsretning og førte til, at de pårørende blev holdt udenfor. Man forudså, at begravelsen blev en ekspedition, hvor man for at spare tid og besvær undlod at lade en præst medvirke.

Man anså i Menighedsrådsforeningen en særlig begravelsesmyndighed for at være overflødig i landsogne. Er det det rigtige at delegerer begravelsesmyndigheden ud til f. eks. landsbygraveren, der vil være meget stor kompetence tillagt med denne begravelsesmyndighed? Hvis man delegerer den ud til sognepræsten, påfører man måske sognepræsten mere papirarbejde.

Jeg tror derfor, der er grund til at overveje indførelsen af denne begravelsesmyndighed. Spørgsmålet er jo kompliceret, og det bør derfor gøres til genstand for en grundig overvejelse i udvalget.

Vi tilsiger forslaget en positiv udvalgsbehandling.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Det var jo mange venlige ordførerbemærkninger, jeg just påhørte under behandlingen af det foreliggende lovforslag, og det takker jeg hjerteligt for. Mange spørgsmål blev draget frem, og min opfattelse er den, at vi nok tjener en god behandling af dette lovforslag, hvad vi jo alle er interesseret i, bedst ved at tage disse spørgsmål frem i udvalgsarbejdet og omhyggeligt gennemgå dem dér. Jeg vil med andre ord ikke her kommentere de mange problemer, der er draget frem, men vil gerne sammen med udvalget beskæftige mig med spørgsmålene i samråd og i besvarelser.

Jeg kan tilsige det kommende udvalg al mulig støtte, så vi kan få blotlagt alle spørgsmål, naturligvis også dem, der er nævnt her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Forhøjelse af beløbsgrænser m. v.).

(Lovforslag nr. 119. Fremsat 6/3 75).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Forhøjelse af beløbsgrænser m. v.) [optaget af Anders Andersen].

(Lovforslag nr. 3. Fremsat 24/1 75 af finansminister Anders Andersen. Taget til bage 21/2 75 af minister for skatter og afgifter Svend Jakobsen. Optaget 21/2 75 af Anders Andersen).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Lovforslag nr. 3 er jo en genfremsættelse af det af den tidligere regering i efteråret 1974 fremsatte lovforslag om ændring af merværdiafgiftsloven, således som det fremtrådte efter afstemningen ved anden behandling i folketinget den 3. december 1974.

Lovforslaget er identisk med det af regeringen fremsatte lovforslag nr. 119 bortset fra, at bestemmelserne om at forhøje grænsen for afgiftspligtig virksomhed fra 5.000 til 10.000 kr. ikke er med i regeringens forslag. Det er regeringens opfattelse, at man ikke bør foretage denne forhøjelse, og vores argumentation herfor er ikke mindst den konkurrenceforvridning, der herved kan opstå inden for en række erhverv.